

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera întâi)

12 februarie 2019*

„Trimitere preliminară – Cooperare judiciară în materie penală – Decizia-cadru 2002/584/JAI – Mandat european de arestare – Articolul 12 – Menținerea persoanei în detenție – Articolul 17 – Termene pentru adoptarea deciziei de executare a mandatului european de arestare – Legislație națională care prevede suspendarea din oficiu a măsurii detenției după 90 de zile de la arestare – Interpretare conformă – Suspendarea termenelor – Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene – Articolul 6 – Dreptul la libertate și la siguranță – Interpretări divergente ale legislației naționale – Claritate și previzibilitate”

În cauza C-492/18 PPU,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de rechtbank Amsterdam (Tribunalul din Amsterdam, Țările de Jos), prin decizia din 27 iulie 2018, primită de Curte la 27 iulie 2018, în procedura referitoare la executarea mandatului european de arestare emis împotriva lui

TC

CURTEA (Camera întâi),

compusă din doamna R. Silva de Lapuerta, vicepreședintă a Curții, îndeplinind funcția de președinte al Camerei întâi, domnii A. Arabadjiev (raportor), E. Regan, C. G. Fernlund și S. Rodin, judecători,

avocat general: domnul M. Szpunar,

grefier: doamna M. Ferreira, administratoare principală,

având în vedere cererea instanței de trimitere din 27 iulie 2018, primită de Curte la 27 iulie 2018, de judecare a trimiterii preliminare potrivit procedurii de urgență, conform articolului 107 din Regulamentul de procedură al Curții,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 4 octombrie 2018,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru TC, de T. J. Kodrzycki și de Th. O. M. Dieben, advocaten;
- pentru Openbaar Ministerie, de R. Vorrink, de J. Asbroek și de K. van der Schaft, Officieren van Justitie;
- pentru guvernul neerlandez, de M. K. Bulterman, de M. A. M. de Ree și de J. M. Hoogveld, în calitate de agenți;

* Limba de procedură: neerlandeza.

- pentru guvernul ceh, de M. Smolek, de J. Vlácil și de A. Kasalická, în calitate de agenți;
 - pentru Irlanda, de A. Joyce și de G. Mullan, în calitate de agenți;
 - pentru guvernul italian, de G. Palmieri, în calitate de agent, asistată de S. Faraci, avvocato dello Stato;
 - pentru Comisia Europeană, de R. Troosters, în calitate de agent,
- după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 6 noiembrie 2018,
- pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 6 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”).
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul executării, în Țările de Jos, a unui mandat european de arestare emis la 12 iunie 2017 împotriva lui TC de autoritățile competente din Regatul Unit (denumit în continuare „mandatul european de arestare în cauză”).

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

Carta

- 3 Potrivit articolului 6 din cartă, intitulat „Dreptul la libertate și la siguranță”:
„Orice persoană are dreptul la libertate și la siguranță.”

Decizia-cadru 2002/584/JAI

- 4 Considerentul (12) al Deciziei-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre (JO 2002, L 190, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 6, p. 3) enunță:
„Prezenta decizie-cadru respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute în articolul 6 din Tratatul privind Uniunea Europeană și reflectate în [cartă] [...]”
- 5 Articolul 1 din această decizie-cadru, intitulat „Definiția mandatului european de arestare și obligația de executare a acestuia”, prevede la alineatul (3):
„Prezenta decizie-cadru nu poate avea ca efect modificarea obligației de respectare a drepturilor fundamentale și a principiilor juridice fundamentale, astfel cum sunt acestea consacrate de articolul 6 din Tratatul privind Uniunea Europeană.”

- 6 Potrivit articolului 12 din decizia-cadru menționată, intitulat „Menținerea persoanei în detenție”:

„Atunci când o persoană este arestată pe baza unui mandat european de arestare, autoritatea judiciară de executare decide dacă persoana căutată trebuie să rămână în detenție, în conformitate cu dreptul statului membru de executare. Punerea provizorie în libertate este posibilă în orice moment, în conformitate cu dreptul intern al statului membru de executare, cu condiția ca autoritatea competentă a acestui stat membru să ia orice măsură pe care o va considera necesară pentru a evita fuga persoanei căutate.”

- 7 Articolul 15 alineatul (1) din aceeași decizie-cadru, intitulat „Decizia de predare”, are următorul cuprins:

„Autoritatea judiciară de executare decide, în termenele și în condițiile stabilite în prezenta decizie-cadru, predarea persoanei.”

- 8 Articolul 17 din Decizia-cadru 2002/584, intitulat „Termene și proceduri pentru decizia de executare a mandatului european de arestare”, prevede:

„(1) Un mandat european de arestare se soluționează și se execută în regim de urgență.

[...]

(3) În celelalte cazuri, decizia definitivă privind executarea mandatului european de arestare se ia în termen de 60 de zile de la data arestării persoanei căutate.

(4) În cazuri particulare, atunci când mandatul european de arestare nu poate fi executat în termenele prevăzute la alineatele (2) sau (3), autoritatea judiciară de executare informează de îndată autoritatea judiciară emitentă despre aceasta, indicând motivele. Într-un astfel de caz, termenele pot fi prelungite cu 30 de zile suplimentare.

(5) Cât timp nicio decizie definitivă privind executarea mandatului european de arestare nu este luată de autoritatea judiciară de executare, aceasta se va asigura că sunt îndeplinite condițiile materiale necesare unei predări efective a persoanei.

[...]

(7) Atunci când, în circumstanțe excepționale, un stat membru nu poate respecta termenele stabilite în prezentul articol, acesta informează [Unitatea de cooperare judiciară a Uniunii Europene (Eurojust)], precizând motivele întârzierii. În afară de aceasta, un stat membru care a suferit, din partea altui stat membru, mai multe întârzieri în executarea unor mandate europene de arestare, informează Consiliul despre aceasta, în scopul evaluării, la nivelul statelor membre, a punerii în aplicare a prezentei decizii-cadru.”

Dreptul neerlandez

- 9 Potrivit articolului 22 din Overleveringswet (Legea privind predarea) (Stb. 2004, nr. 195, denumită în continuare „OLW”), care transpune Decizia-cadru 2002/584:

„1. Rechtbank (Tribunalul) trebuie să pronunțe decizia privind predarea în termen de cel mult șaizeci de zile de la data arestării persoanei solicitate, menționată la articolul 21.

[...]

3. În cazuri excepționale și comunicând autorității judiciare emitente motivele, rechtbank (Tribunalul) poate prelungi termenul de șaiseci de zile cu cel mult treizeci de zile suplimentare.

4. În cazul în care rechtbank (Tribunalul) nu a pronunțat o hotărâre în termenul menționat la alineatul 3, acesta poate prelungi din nou termenul pe durată nedeterminată, prin intermediul unei suspendări temporare, condiționate, a privării de libertate a persoanei solicitate și cu informarea autorității judiciare emitente.”

10 Potrivit articolului 64 din OLV:

„1. În cazurile în care, în temeiul acestei legi, o decizie privind privarea de libertate poate sau trebuie să fie luată, se poate dispune ca această privare de libertate să fie suspendată sau amânată condiționat până la momentul pronunțării deciziei rechtbank (Tribunalul) prin care se permite predarea. Condițiile stabilite trebuie să urmărească doar evitarea fugii.

2. Ordonanțelor emise de rechtbank (Tribunalul) sau de judecătorul de instrucție în temeiul alineatului 1 li se aplică, prin analogie, articolul 80, cu excepția alineatului 2, și articolele 81-88 din Codul de procedură penală.”

Litigiul principal și întrebarea preliminară

- 11 TC, împotriva căruia a fost emis mandatul european de arestare în cauză, este un resortisant britanic cu reședința în Spania și care este suspectat că a participat, în calitate de înalt responsabil al unei organizații criminale, la importul, la distribuția și la vânzarea de droguri tari, în special a 300 kg de cocaină. Pentru o asemenea infracțiune, pedeapsa maximă prevăzută de dreptul Regatului Unit este detențiunea pe viață.
- 12 TC a fost arestat în Țările de Jos la 4 aprilie 2018. Termenul de șaiseci de zile pentru adoptarea deciziei de executare a mandatului european de arestare prevăzut la articolul 22 alineatul 1 din OLV și la articolul 17 alineatul (3) din Decizia-cadru 2002/584 a început să curgă începând de la acea dată.
- 13 Instanța de trimitere, rechtbank Amsterdam (Tribunalul din Amsterdam, Țările de Jos), a examinat mandatul european de arestare în cauză în cursul ședinței sale din 31 mai 2018. La finalul acesteia, instanța a dispus menținerea în detenție a lui TC și a prelungit cu treizeci de zile termenul pentru adoptarea deciziei de executare a mandatului european de arestare în cauză. Prin hotărârea interlocutorie din 14 iunie 2018, această instanță a redeschis dezbaterile și a suspendat judecarea cauzei în așteptarea răspunsului Curții la cererea de decizie preliminară formulată la 17 mai 2018 în cauza în care, între timp, s-a pronunțat Hotărârea din 19 septembrie 2018, RO (C-327/18 PPU, EU:C:2018:733), și a precizat că termenul de decizie este suspendat începând de la 14 iunie 2018 și până la pronunțarea acestei din urmă hotărâre.
- 14 TC a cerut suspendarea detenției sale începând de la 4 iulie 2018, data la care au trecut 90 de zile de la arestarea sa.
- 15 Instanța de trimitere precizează că, în temeiul articolului 22 alineatul 4 din OLV, aceasta trebuie, în principiu, să suspende măsura detenției în vederea predării persoanei solicitate de îndată ce expiră termenul de 90 de zile pentru adoptarea unei decizii definitive cu privire la executarea mandatului european de arestare. Prin adoptarea acestei dispoziții, legiuitorul neerlandez s-ar fi întemeiat astfel pe premisa potrivit căreia Decizia-cadru 2002/584 impune o astfel de suspendare.
- 16 Cu toate acestea, din Hotărârea din 16 iulie 2015, Lanigan (C-237/15 PPU, EU:C:2015:474), ar reieși că această premisă este eronată și nu ține suficient seama de obligațiile care revin, în temeiul dreptului primar al Uniunii, instanței sesizate cu o cerere de executare a unui mandat european de arestare, în

special obligația de a sesiza, în calitate de instanță de ultim grad de jurisdicție în acest tip de cauze, Curtea cu o cerere de decizie preliminară, atunci când răspunsul la această cerere este necesar pentru pronunțarea deciziei sale, și de a suspenda judecarea cauzei în ceea ce privește predarea dacă în privința persoanei solicitate există un risc real de tratament inuman sau degradant în statul membru emitent, în sensul Hotărârii din 5 aprilie 2016, Aranyosi și Căldăraru (C-404/15 și C-659/15 PPU, EU:C:2016:198).

- 17 Prin urmare, instanța de trimitere arată că a dezvoltat o jurisprudență care îi permite să dea articolului 22 alineatul 4 din OLW o interpretare conformă atât cu Decizia-cadru 2002/584, cât și cu OLW, în sensul că este suspendată judecarea cauzei cu privire la predare în cazurile menționate la punctul anterior. Această interpretare nu ar lăsa neaplicat articolul 22 alineatul 4 din OLW, având în vedere că se suspendă termenul stabilit pentru pronunțarea cu privire la predare.
- 18 Această interpretare nu ar aduce atingere posibilității de a dispune suspendarea măsurii detenției în vederea predării, la care instanța de trimitere ar proceda în general, în special dacă riscul de fugă poate fi adus la un nivel acceptabil prin impunerea unor condiții. Însă în speță ar exista un risc major de fugă care nu poate fi redus la un nivel acceptabil.
- 19 Cu toate acestea, Gerechtshof Amsterdam (Curtea de Apel din Amsterdam, Țările de Jos) ar fi statuat deja că interpretarea articolului 22 alineatul 4 din OLW menționată la punctul 17 din prezenta hotărâre este eronată, considerând, în același timp, că aplicarea strictă a acestei dispoziții de drept național ar putea aduce atingere efectivității dreptului Uniunii. Gerechtshof Amsterdam (Curtea de Apel din Amsterdam) ar fi procedat astfel la o evaluare comparativă *in abstracto* între interesul ordinii juridice a Uniunii, legat de obligațiile de a sesiza Curtea cu o cerere de decizie preliminară și de a aștepta răspunsul acesteia sau de a amâna decizia cu privire la predare, dacă există un risc real ca persoana căutată să fie supusă în statul membru emitent unor condiții de detenție inumane și degradante, și cel de a asigura respectarea dreptului intern și a securității juridice. Rezultatul acestei evaluări comparative ar presupune că termenul de decizie cu privire la predare ar trebui să fie considerat ca suspendat din momentul în care rechtbank (Tribunalul) a decis să sesizeze Curtea cu o cerere de decizie preliminară sau din momentul în care acesta suspendă pronunțarea cu privire la predare, cu excepția cazului în care menținerea detenției în vederea predării este contrară articolului 6 din cartă.
- 20 Cu toate acestea, instanța de trimitere și-ar fi menținut ulterior interpretarea dată articolului 22 alineatul 4 din OLW, conformă, potrivit acesteia, cu Decizia-cadru 2002/584, interpretare care nu ar fi condus încă, până în prezent, la un alt rezultat decât evaluarea comparativă abstractă efectuată de Gerechtshof Amsterdam (Curtea de Apel din Amsterdam).
- 21 În speță, TC ar susține în special că această interpretare a articolului 22 alineatul 4 din OLW este contrară principiului securității juridice, astfel încât menținerea detenției în vederea predării sale încalcă articolul 5 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950 (denumită în continuare „CEDO”), și articolul 6 din cartă. În susținerea acestui punct de vedere, TC ar fi arătat că, într-o cauză anterioară similară, persoana căutată ar fi sesizat Curtea Europeană a Drepturilor Omului cu o plângere împotriva Regatului Țărilor de Jos pentru încălcarea articolului 5 din CEDO (cauza Cernea împotriva Țărilor de Jos, cererea nr. 62318/16) și că, în această cauză, statul membru respectiv ar fi făcut o declarație unilaterală potrivit căreia articolul 5 din CEDO fusese încălcat. Cu toate acestea, Curtea Europeană a Drepturilor Omului nu s-ar fi pronunțat încă în această cauză.
- 22 În această privință, potrivit instanței de trimitere, din cuprinsul punctului 32 din Hotărârea din 29 iunie 2017, Popławski (C-579/15, EU:C:2017:503), reiese că una dintre limitele obligației de a interpreta o legislație națională conform unei decizii-cadru ar fi chiar principiul securității juridice. În plus, detenția în vederea predării ar trebui să fie conformă cu articolul 6 din cartă.

- 23 Astfel, instanța de trimitere se întreabă dacă menținerea detenției în vederea predării într-un caz precum cel al lui TC este contrară articolului 6 din cartă, în particular principiului securității juridice pe care aceasta îl garantează.
- 24 Ea precizează, în această privință, că jurisprudența sa referitoare la suspendarea termenului de decizie se limitează la cele două tipuri de situații evocate, că aceasta este clară și coerentă și că este publicată. Același lucru ar fi valabil și pentru jurisprudența *Gerechtshof Amsterdam* (Curtea de Apel din Amsterdam). Instanța de trimitere consideră astfel că TC putea prevedea, eventual după consultarea avocatului său, că detenția în vederea predării s-ar putea prelungi peste 90 de zile de la arestarea sa.
- 25 În cazul în care Curtea ar considera că detenția în vederea predării într-un caz precum cel al lui TC este contrară articolului 6 din cartă, instanța de trimitere se întreabă, în plus, dacă trebuie să lase neaplicat articolul 22 alineatul 4 din OLW, în măsura în care aplicarea acestei dispoziții conduce la o soluție contrară dreptului Uniunii și nu ar fi astfel posibilă o interpretare a acestei dispoziții care să fie conformă cu acest drept, și dacă un astfel de demers nu ar fi el însuși contrar principiului securității juridice.
- 26 În aceste condiții, *rechtbank Amsterdam* (Tribunalul din Amsterdam) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Menținerea detenției în vederea predării unei persoane solicitate care prezintă un risc de a fugi, pentru o durată care depășește 90 de zile de la arestarea acestei persoane, este contrară articolului 6 din [cartă] în cazul în care:

- statul membru de executare a transpus articolul 17 din [Decizia-cadru 2002/584] în sensul că detenția în vederea predării persoanei solicitate trebuie întotdeauna să fie suspendată de îndată ce se depășește termenul de 90 de zile pentru luarea unei decizii definitive cu privire la executarea mandatului european de arestare și
- instanțele judecătorești ale acestui stat membru au interpretat legislația națională în sensul că termenul de decizie se suspendă de îndată ce autoritatea judiciară de executare decide să adreseze o întrebare preliminară Curții de Justiție a Uniunii Europene sau să aștepte răspunsul la o întrebare preliminară adresată de o altă autoritate judiciară de executare sau să amâne decizia cu privire la predare din cauza unui risc real de condiții de detenție inumane sau degradante în statul membru emitent?”

Cu privire la procedura de urgență

- 27 Instanța de trimitere a solicitat ca prezenta trimitere preliminară să fie judecată potrivit procedurii preliminare de urgență prevăzute la articolul 107 din Regulamentul de procedură al Curții.
- 28 În susținerea cererii sale, această instanță a invocat faptul că TC se afla în arest în Țările de Jos numai pe baza mandatului european de arestare în cauză, emis de Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord în vederea desfășurării urmăririi penale împotriva acestuia. Potrivit instanței de trimitere, aceasta nu se putea pronunța cu privire la cererea de suspendare a măsurii de arestare luate împotriva lui TC înainte ca Curtea să se pronunțe cu privire la cererea de decizie preliminară. Aceasta considera, prin urmare, că termenul în care va interveni răspunsul Curții va avea o incidență directă și decisivă asupra duratei detenției lui TC.
- 29 În această privință, trebuie să se constate, în primul rând, că prezenta cerere de decizie preliminară privește interpretarea Deciziei-cadru 2002/584, care face parte din domeniile prevăzute în titlul V din partea a treia din Tratatul FUE, referitor la spațiul de libertate, securitate și justiție. În consecință, această trimitere poate fi judecată potrivit procedurii preliminare de urgență.

- 30 În al doilea rând, în ceea ce privește criteriul referitor la urgență, este necesar, conform unei jurisprudențe constante a Curții, să se ia în considerare împrejurarea că persoana în cauză era privată de libertate și că menținerea sa în detenție depinde de soluționarea litigiului principal. Pe de altă parte, situația persoanei în cauză trebuie apreciată astfel cum se prezintă la data examinării cererii privind judecarea trimiterii preliminare potrivit procedurii de urgență (Hotărârea din 19 septembrie 2018, RO, C-327/18 PPU, EU:C:2018:733, punctul 30 și jurisprudența citată).
- 31 Or, în speță, la acea dată, era cert, pe de o parte, că TC era în arest și, pe de altă parte, că menținerea lui în această situație depindea de decizia care trebuia luată cu privire la cererea sa de suspendare a acestei măsuri de detenție, cerere cu privire la care s-a decis să se suspende judecarea cauzei în așteptarea răspunsului Curții, în special în această cauză.
- 32 În aceste condiții, Camera întâi a Curții a decis, la 9 august 2018, la propunerea judecătorului raportor, după ascultarea avocatului general, să admită cererea instanței de trimitere privind judecarea prezentei trimiteri preliminare potrivit procedurii preliminare de urgență.
- 33 În al treilea rând, la 9 octombrie 2018, instanța de trimitere a informat Curtea că, în ziua precedentă, a dispus suspendarea condiționată a măsurii de arestare luate împotriva lui TC începând de la 8 octombrie 2018 și până la pronunțarea deciziei privind predarea sa în Regatul Unit. Astfel, potrivit calculului acestei instanțe, termenul de decizie de 90 de zile expira, ținând seama de perioada în care acest termen ar fi fost suspendat, la 8 octombrie 2018.
- 34 În plus, întrucât Openbaar Ministerie (Ministerul Public, Țările de Jos) a făcut apel împotriva deciziei instanței de trimitere din 8 octombrie 2018, Gerechtshof Amsterdam (Curtea de Apel din Amsterdam) a informat Curtea, la 12 noiembrie 2018, că a suspendat soluționarea acestei proceduri de apel, în așteptarea prezentei hotărâri.
- 35 În aceste condiții, Camera întâi a Curții a considerat că urgența în această cauză a fost înlăturată începând cu 8 octombrie 2018 și că, prin urmare, nu mai era necesară judecarea acesteia potrivit procedurii preliminare de urgență.

Cu privire la întrebarea preliminară

- 36 Cu titlu introductiv, este necesar să se arate că întrebarea adresată se întemeiază pe premisele potrivit cărora, în primul rând, o procedură de predare, precum cea în discuție în litigiul principal, poate dura mai mult de 90 de zile, în special în una dintre ipotezele care fac obiectul întrebării adresate, în al doilea rând, obligația de a suspenda măsura arestării persoanei căutate, în orice caz, de îndată ce a expirat termenul de 90 de zile de la arestarea acesteia, astfel cum este impusă de articolul 22 alineatul 4 din OLW, este incompatibilă cu Decizia-cadru 2002/584, în al treilea rând, atât interpretarea acestei dispoziții naționale efectuată de instanța de trimitere, cât și jurisprudența Gerechtshof Amsterdam (Curtea de Apel din Amsterdam) tind să restabilească conformitatea cadrului juridic național cu această decizie-cadru și, în al patrulea rând, interpretările menționate nu au condus până în prezent, în pofida temeiurilor lor juridice distincte, la decizii divergente. În plus, astfel cum s-a arătat la punctul 25 din prezenta hotărâre, instanța de trimitere se întreabă dacă trebuie, eventual, să lase neaplicată dispoziția națională menționată.
- 37 Potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, în cadrul procedurii de cooperare dintre instanțele naționale și Curte, instituită prin articolul 267 TFUE, este de competența acesteia din urmă să ofere instanței naționale un răspuns util care să îi permită să soluționeze litigiul cu care este sesizată. Din această perspectivă, Curtea trebuie, dacă este cazul, să reformuleze întrebările care îi sunt adresate. Împrejurarea că, pe plan formal, o instanță națională a formulat o întrebare preliminară făcând trimitere la anumite dispoziții ale dreptului Uniunii nu împiedică Curtea să furnizeze acestei instanțe toate elementele de interpretare care pot fi utile pentru soluționarea cauzei cu care este sesizată,

indiferent dacă ea s-a referit sau nu s-a referit la acestea în enunțul întrebărilor sale. În această privință, revine Curții sarcina de a extrage din ansamblul elementelor furnizate de instanța națională, și mai ales din motivarea deciziei de trimitere, elementele dreptului Uniunii care necesită o interpretare, având în vedere obiectul litigiului (Hotărârea din 27 iunie 2017, *Congregación de Escuelas Pías Provincia Betania*, C-74/16, EU:C:2017:496, punctul 36 și jurisprudența citată).

- 38 În speță, întrucât instanța de trimitere a decis, la 8 octombrie 2018, să suspende măsura detenției lui TC, iar *Gerechtshof Amsterdam* (Curtea de Apel din Amsterdam) nu a modificat această decizie, nu este necesar să se abordeze problema evocată în motivarea deciziei de trimitere, cu privire la neaplicarea eventuală a articolului 22 alineatul 4 din OLW. În schimb, pentru a furniza instanței de trimitere elemente de interpretare utile pentru soluționarea litigiului cu care este sesizată, trebuie să se reformuleze întrebarea adresată și să se răspundă la aceasta ținând seama de premisele expuse la punctul 36 din prezenta hotărâre.
- 39 Prin urmare, trebuie să se considere că, prin intermediul întrebării formulate, instanța de trimitere solicită în esență, pe de o parte, să se stabilească dacă Decizia-cadru 2002/584 trebuie interpretată în sensul că se opune unei dispoziții naționale, precum cea în discuție în litigiul principal, care prevede o obligație generală și necondiționată de punere în libertate a unei persoane căutate și arestate în temeiul unui mandat european de arestare de îndată ce a expirat termenul de 90 de zile de la arestarea sa, atunci când există un risc major de fugă al acesteia, care nu poate fi adus la un nivel acceptabil prin impunerea unor măsuri adecvate, și, pe de altă parte, dacă articolul 6 din cartă trebuie interpretat în sensul că se opune unei jurisprudențe naționale care permite menținerea în detenție a persoanei căutate peste acest termen de 90 de zile, în temeiul unei interpretări a acestei dispoziții naționale potrivit căreia respectivul termen este suspendat atunci când autoritatea judiciară de executare decide fie să sesizeze Curtea cu o cerere de decizie preliminară, fie să aștepte răspunsul la o cerere de decizie preliminară formulată de o altă autoritate judiciară de executare, fie să amâne decizia cu privire la predare pentru motivul că ar putea exista, în statul membru emitent, un risc real de condiții de detenție inumane sau degradante.
- 40 În această privință, în primul rând, trebuie amintit că Decizia-cadru 2002/584 are ca obiect, astfel cum reiese mai ales din articolul 1 alineatele (1) și (2) coroborat cu considerentele (5) și (7) ale acesteia, înlocuirea sistemului multilateral de extrădare întemeiat pe Convenția europeană privind extrădarea, semnată la Paris la 13 decembrie 1957, cu un sistem de predare între autoritățile judiciare a persoanelor condamnate sau bănuite în scopul executării sentințelor de condamnare sau a urmăririlor, acest din urmă sistem fiind bazat pe principiul recunoașterii reciproce [Hotărârea din 25 iulie 2018, *Minister for Justice and Equality (Deficiențele sistemului judiciar)*, C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, punctul 39 și jurisprudența citată].
- 41 Decizia-cadru 2002/584 vizează astfel, prin introducerea unui nou sistem simplificat și mai eficient de predare a persoanelor condamnate sau bănuite că au încălcat legea penală, să faciliteze și să accelereze cooperarea judiciară în scopul de a contribui la realizarea obiectivului atribuit Uniunii de a deveni un spațiu de libertate, securitate și justiție, întemeindu-se pe gradul ridicat de încredere care trebuie să existe între statele membre [Hotărârea din 25 iulie 2018, *Minister for Justice and Equality (Deficiențele sistemului judiciar)*, C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, punctul 40 și jurisprudența citată].
- 42 Acest obiectiv de accelerare a cooperării judiciare se află la baza în special a termenelor de adoptare a deciziilor referitoare la mandatul european de arestare. În această privință, astfel cum rezultă din jurisprudența Curții, articolele 15 și 17 din Decizia-cadru 2002/584 trebuie interpretate în sensul că impun ca decizia definitivă privind executarea mandatului european de arestare să intervină, în principiu, în aceste termene, a căror importanță este de altfel exprimată în mai multe dispoziții ale acestei decizii-cadru (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 iulie 2015, *Lanigan*, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, punctele 29 și 32, precum și jurisprudența citată).

- 43 Cu toate acestea, aprecierea, de către autoritatea judiciară de executare chemată să decidă cu privire la predarea persoanei împotriva căreia a fost emis un mandat european de arestare, a existenței unui risc real ca această persoană să sufere, în cazul predării către autoritatea judiciară emitentă, un tratament inuman sau degradant, în sensul articolului 4 din cartă, sau o încălcare a dreptului său fundamental la o instanță judecătorească independentă și, prin urmare, a substanței dreptului său fundamental la un proces echitabil, garantat de articolul 47 al doilea paragraf din cartă, conform articolului 1 alineatul (3) din Decizia-cadru 2002/584 [a se vedea în acest sens Hotărârea din 5 aprilie 2016, Aranyosi și Căldăraru, C-404/15 și C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, punctele 83 et 88, precum și jurisprudența citată, și Hotărârea din 25 iulie 2018, Minister for Justice and Equality (Deficiențele sistemului judiciar), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, punctele 59 și 60, precum și jurisprudența citată], poate conduce la depășirea unui termen de 90 de zile al duratei procedurii de predare, astfel cum indică în mod întemeiat instanța de trimitere. Acest lucru poate fi valabil și în ceea ce privește termenul suplimentar legat de suspendarea judecării cauzei în așteptarea unei decizii a Curții ca răspuns la o cerere de decizie preliminară formulată de autoritatea judiciară de executare, în temeiul articolului 267 TFUE.
- 44 În al doilea rând, trebuie amintit că, potrivit articolului 12 din respectiva decizie-cadru, autoritatea judiciară de executare decide dacă trebuie să rămână în detenție o persoană arestată pe baza unui mandat european de arestare, în conformitate cu dreptul statului membru de executare. Acest articol precizează de asemenea că punerea provizorie în libertate a acestei persoane este posibilă în orice moment, în conformitate cu dreptul acestui stat, cu condiția ca autoritatea competentă a acestui stat să ia orice măsură pe care o va considera necesară pentru a evita fuga persoanei respective.
- 45 În schimb, trebuie să se constate că acest articol nu prevede, la modul general, că menținerea în detenție a persoanei căutate ar fi preconizată numai în limite temporale precise și nici, în special, că aceasta ar fi exclusă după expirarea termenelor prevăzute la articolul 17 din aceeași decizie-cadru (Hotărârea din 16 iulie 2015, Lanigan, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, punctul 44).
- 46 Totodată, deși articolul 12 din Decizia-cadru 2002/584 admite, în anumite condiții, posibilitatea unei puneri provizorii în libertate a persoanei arestate în temeiul unui mandat european de arestare, nici această dispoziție și nicio altă dispoziție a acestei decizii-cadru nu prevede că, după expirarea termenelor prevăzute la articolul 17 din aceasta, autoritatea judiciară de executare ar fi obligată să procedeze la o asemenea punere provizorie în libertate sau, *a fortiori*, o punere în libertate pură și simplă a acestei persoane (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 iulie 2015, Lanigan, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, punctele 45 și 46).
- 47 Astfel, întrucât procedura de executare a mandatului european de arestare trebuie să fie continuată și după expirarea termenelor stabilite la articolul 17 din Decizia-cadru 2002/584, o obligație generală și necondiționată de punere provizorie în libertate sau, *a fortiori*, de punere în libertate pură și simplă a acestei persoane după expirarea acestor termene sau atunci când durata totală a perioadei de detenție a persoanei căutate depășește termenele menționate ar putea să limiteze eficacitatea sistemului de predare instituit prin decizia-cadru și, prin urmare, să împiedice realizarea obiectivelor urmărite de aceasta (Hotărârea din 16 iulie 2015, Lanigan, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, punctul 50).
- 48 În consecință, dacă autoritatea judiciară de executare decide să pună capăt detenției persoanei căutate, îi revine atunci acesteia, în temeiul articolului 12 și al articolului 17 alineatul (5) din decizia-cadru menționată, sarcina de a adopta, împreună cu punerea provizorie în libertate a acestei persoane, orice măsură pe care o va considera necesară pentru a evita fuga acesteia și de a se asigura că condițiile materiale necesare în vederea predării sale efective rămân întrunite cât timp nu este luată nicio decizie definitivă privind executarea mandatului european de arestare (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 iulie 2015, Lanigan, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, punctul 61).

- 49 Prin urmare, atunci când există, după cum indică în speță instanța de trimitere, un risc major de fugă care nu poate fi adus la un nivel acceptabil prin impunerea unor măsuri adecvate, care să permită să se asigure că condițiile materiale necesare în vederea predării efective a persoanei căutate rămân întrunite, punerea provizorie în libertate a acesteia ar putea aduce atingere eficacității sistemului de predare instituit prin Decizia-cadru 2002/584 și, prin urmare, să împiedice realizarea obiectivelor urmărite de aceasta, având în vedere că nu s-ar mai garanta faptul că aceste condiții rămân întrunite.
- 50 Rezultă de aici că obligația, în temeiul articolului 22 alineatul 4 din OLW, de a suspenda în orice caz măsura detenției luată împotriva persoanei căutate în vederea predării sale, de îndată ce a expirat termenul de 90 de zile de la arestarea acesteia, este incompatibilă cu dispozițiile Deciziei-cadru 2002/584, după cum a arătat de altfel instanța de trimitere în cererea sa de decizie preliminară.
- 51 În al treilea rând, trebuie să se arate, mai întâi, că interpretarea dispoziției naționale respective efectuată de instanța de trimitere nu pare de natură să remedieze această incompatibilitate în orice împrejurare, din moment ce, astfel cum reiese din cuprinsul punctului 33 din prezenta hotărâre, în speță, în pofida faptului că aceasta considera în mod expres, în cererea sa de decizie preliminară, că exista un risc major de fugă a lui TC care nu putea fi adus la un nivel acceptabil prin impunerea unor măsuri adecvate care să permită să se asigure că condițiile materiale necesare predării sale efective rămân întrunite, instanța de trimitere a dispus suspendarea condiționată a măsurii detenției luate împotriva lui TC începând de la 8 octombrie 2018, întrucât, potrivit calculelor sale, termenul de decizie de 90 de zile expira la acea data, ținând seama de perioada de suspendare a acestui termen.
- 52 În continuare, deși jurisprudența *Gerechtshof Amsterdam* (Curtea de Apel din Amsterdam) poate conduce de asemenea la punerea provizorie în libertate a unei persoane căutate, în pofida faptului că există un risc major de fugă a acesteia care nu poate fi adus la un nivel acceptabil prin impunerea unor măsuri adecvate care să permită să se asigure că condițiile materiale necesare predării efective a acestei persoane rămân întrunite, nici această jurisprudență nu permite o interpretare a articolului 22 alineatul 4 din OLW care să fie compatibilă cu dispozițiile Deciziei-cadru 2002/584.
- 53 În sfârșit, trebuie să se sublinieze că, în orice caz, o suspendare a termenului de adoptare a unei decizii definitive cu privire la executarea mandatului european de arestare nu poate fi admisă decât cu condiția respectării obligațiilor de informare impuse autorității judiciare de executare, în special prin articolul 17 alineatele (4) și (7) din această decizie-cadru.
- 54 În al patrulea rând, trebuie amintit că articolul 1 alineatul (3) din Decizia-cadru 2002/584 prevede în mod expres că aceasta nu poate avea ca efect modificarea obligației de respectare a drepturilor fundamentale și a principiilor juridice fundamentale, astfel cum sunt acestea consacrate la articolul 6 UE și reflectate în cartă, obligație care, în plus, privește toate statele membre, în special statul membru emitent și pe cel de executare (Hotărârea din 16 iulie 2015, *Lanigan*, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, punctul 53 și jurisprudența citată).
- 55 Articolul 12 din această decizie-cadru trebuie, prin urmare, să fie interpretat în conformitate cu articolul 6 din cartă, care prevede că orice persoană are dreptul la libertate și la siguranță (Hotărârea din 16 iulie 2015, *Lanigan*, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, punctul 54).
- 56 În această privință, trebuie amintit că articolul 52 alineatul (1) din cartă admite că pot fi impuse restrângeri ale exercițiului unor drepturi, în măsura în care aceste restrângeri sunt prevăzute de lege, respectă substanța acestor drepturi și libertăți și, prin respectarea principiului proporționalității, sunt necesare și răspund efectiv unor obiective de interes general recunoscute de Uniune sau necesități protejării drepturilor și libertăților celorlalți (Hotărârea din 16 iulie 2015, *Lanigan*, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, punctul 55 și jurisprudența citată, precum și Hotărârea din 15 martie 2017, *Al Chodor*, C-528/15, EU:C:2017:213, punctul 37).

- 57 Or, în măsura în care carta conține drepturi ce corespund unor drepturi garantate prin CEDO, articolul 52 alineatul (3) din cartă este destinat să asigure coerența necesară între drepturile prevăzute de aceasta și drepturile corespunzătoare garantate de CEDO, fără a aduce atingere autonomiei dreptului Uniunii și al Curții de Justiție a Uniunii Europene. Așadar, trebuie să se țină seama de articolul 5 alineatul (1) din CEDO în vederea interpretării articolului 6 din cartă, ca prag minim de protecție (a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 martie 2017, Al Chodor, C-528/15, EU:C:2017:213, punctul 37, precum și Hotărârea din 14 septembrie 2017, K, C-18/16, EU:C:2017:680, punctul 50, precum și jurisprudența citată).
- 58 În această privință, rezultă din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului cu privire la articolul 5 din CEDO că faptul că orice privare de libertate trebuie să fie legală presupune nu numai că aceasta trebuie să-și găsească temeiul în legislația națională, ci și ca aceasta din urmă să fie suficient de accesibilă, precisă și previzibilă în aplicarea sa pentru a evita orice risc de arbitrar (a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 martie 2017, Al Chodor, C-528/15, EU:C:2017:213, punctul 38 și jurisprudența citată).
- 59 În plus, potrivit jurisprudenței Curții în această privință, trebuie subliniat că obiectivul garanțiilor privind libertatea, astfel cum sunt consacrate atât la articolul 6 din cartă, cât și la articolul 5 din CEDO, este constituit în special de protecția individului împotriva arbitrarului. Astfel, punerea în aplicare a unei măsuri privative de libertate, pentru a fi conformă cu respectivul obiectiv, implică printre altele ca aceasta să fie lipsită de orice element de rea-credință sau de înșelăciune din partea autorităților (Hotărârea din 15 martie 2017, Al Chodor, C-528/15, EU:C:2017:213, punctul 39 și jurisprudența citată).
- 60 Rezultă din cele ce precedă că, întrucât menținerea în detenție a unei persoane căutate peste un termen de 90 de zile aduce o gravă atingere dreptului la libertate al acesteia din urmă, ea trebuie să respecte garanții stricte, și anume existența unui temei juridic care să o justifice, acest temei juridic trebuind să respecte cerințele de claritate, previzibilitate și de accesibilitate pentru a evita orice risc de arbitrar, astfel cum reiese din cuprinsul punctului 58 din prezenta hotărâre (a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 martie 2017, Al Chodor, C-528/15, EU:C:2017:213, punctul 40 și jurisprudența citată).
- 61 În speță, este cert că OLW constituie baza legală, în ordinea juridică neerlandeză, a măsurii detenției prevăzute la articolul 12 din Decizia-cadru 2002/584, că această legislație națională, cea a Uniunii, precum și jurisprudența în materie pot fi consultate în mod liber și că nu există niciun indiciu care să sugereze că această legislație națională ar fi aplicată în mod arbitrar. Prin urmare, trebuie să se examineze dacă legislația națională respectivă prezintă caracteristicile de claritate și de previzibilitate necesare în ceea ce privește normele referitoare la durata detenției, în Țările de Jos, a unei persoane, precum TC, în așteptarea predării sale în cadrul executării unui mandat european de arestare.
- 62 În această privință, mai întâi, trebuie să se arate că, potrivit articolului 12 din Decizia-cadru 2002/584, atunci când o persoană este arestată pe baza unui mandat european de arestare, autoritatea judiciară de executare decide dacă persoana căutată trebuie să rămână în detenție, în conformitate cu dreptul statului membru de executare, și că punerea provizorie în libertate a acestei persoane este posibilă numai cu condiția ca autoritatea competentă a acestui stat membru să ia orice măsură pe care o va considera necesară pentru a evita fuga acesteia.
- 63 Astfel cum reiese din cuprinsul punctelor 49 și 50 din prezenta hotărâre, din jurisprudența Curții, amintită la punctele 54 și 55 din aceasta, reiese că, dacă există un risc major de fugă care nu poate fi adus la un nivel acceptabil prin impunerea unor măsuri adecvate care să permită să se asigure că condițiile materiale necesare predării efective a persoanei căutate rămân întrunite, după cum consideră instanța de trimitere în speță, punerea sa în libertate pentru simplul fapt că a expirat termenul de 90 de zile de la data arestării sale, fie și în mod provizoriu, nu este compatibilă cu obligațiile care decurg din Decizia-cadru 2002/584.

- 64 În plus, Curtea a precizat de asemenea, la punctele 57-59 din Hotărârea din 16 iulie 2015, Lanigan (C-237/15 PPU, EU:C:2015:474), condițiile pe care trebuie să le îndeplinească prelungirea detenției persoanei căutate peste termenele prevăzute la articolul 17 din Decizia-cadru 2002/584 și până la predarea efectivă a acestei persoane.
- 65 Rezultă că dreptul Uniunii, astfel cum este interpretat de această hotărâre a Curții, prevede norme clare și previzibile privind durata detenției unei persoane căutate.
- 66 În continuare, este cert că articolul 22 alineatul 4 din OLW stabilește de asemenea o normă clară și previzibilă, întrucât această dispoziție prevede că măsura de arestare a persoanei căutate este, în principiu, *ipso facto* suspendată exclusiv ca urmare a curgerii unui termen de 90 de zile de la arestarea acesteia. Or, s-a constatat, la punctele 49 și 50 din prezenta hotărâre că, în împrejurări precum cele în discuție în litigiul principal, Decizia-cadru 2002/584 se opune unui astfel de sistem.
- 67 În această privință, așa cum reiese dintr-o jurisprudență constantă a Curții, caracterul obligatoriu al unei decizii-cadru determină în privința autorităților naționale, inclusiv a instanțelor naționale, o obligație de interpretare conformă a dreptului național. La aplicarea dreptului intern, aceste instanțe sunt obligate, așadar, în măsura posibilului, să interpreteze dispozițiile acestuia în lumina textului și a finalității deciziei-cadru pentru a atinge rezultatul urmărit de aceasta. Această obligație de interpretare conformă a dreptului național este inerentă sistemului Tratatului FUE, în măsura în care permite instanțelor naționale să asigure, în cadrul competențelor lor, deplina eficacitate a dreptului Uniunii atunci când judecă litigiile cu care sunt sesizate (Hotărârea din 29 iunie 2017, Popławski, C-579/15, EU:C:2017:503, punctul 31 și jurisprudența citată).
- 68 În particular, principiul interpretării conforme impune ca instanțele naționale să facă tot ce ține de competența lor, luând în considerare ansamblul dreptului intern și aplicând metodele de interpretare recunoscute de acesta, pentru a garanta efectivitatea deplină a deciziei-cadru în discuție și pentru a identifica o soluție conformă cu finalitatea urmărită de aceasta (Hotărârea din 29 iunie 2017, Popławski, C-579/15, EU:C:2017:503, punctul 34 și jurisprudența citată).
- 69 Rezultă că, în speță, era de asemenea clar și previzibil, și asta cu mult înainte de inițierea procedurii principale, că instanța de trimitere, precum și Gerechtshof Amsterdam (Curtea de Apel din Amsterdam) erau obligate să facă tot ce ținea de competența lor în vederea garantării efectivității depline a Deciziei-cadru 2002/584, conferind articolului 22 alineatul 4 din OLW și obligației de punere provizorie în libertate pe care această dispoziție o prevede o interpretare conformă cu finalitatea urmărită de această decizie-cadru.
- 70 Cu toate acestea, s-a constatat la punctele 51 și 52 din prezenta hotărâre că interpretările acestei dispoziții naționale pe care le fac instanța de trimitere, precum și Gerechtshof Amsterdam (Curtea de Apel din Amsterdam) pentru a asigura conformitatea cu această decizie-cadru nu îndeplinesc în totalitate cerințele acesteia. În special, cea folosită de către instanța de trimitere nu a permis să se asigure, în cazul de față, conformitatea articolului 22 alineatul 4 din OLW cu Decizia-cadru 2002/584.
- 71 În sfârșit, în ceea ce privește împrejurările subliniate de instanța de trimitere în cererea sa de decizie preliminară, potrivit căreia atât interpretarea dată articolului 22 alineatul 4 din OLW, cât și jurisprudența Gerechtshof Amsterdam (Curtea de Apel din Amsterdam) sunt, în primul rând, clare și previzibile, apoi, întemeiate pe raționamente juridice divergente și, în cele din urmă, cu toate că aceasta nu s-ar fi întâmplat încă, susceptibile de a conduce la decizii divergente, trebuie să se considere cele ce urmează.

- 72 După cum a arătat avocatul general la punctul 60 din concluzii, din moment ce instanța de trimitere și Gerechtshof Amsterdam (Curtea de Apel din Amsterdam) nu au, mai cu seamă, în vedere același punct de plecare pentru calculul perioadei de suspendare a termenului în care aceste instanțe trebuie să se pronunțe cu privire la predarea persoanei căutate, expirarea termenului de 90 zile poate varia în funcție de instanța în cauză și, prin urmare, poate conduce la durate diferite de menținere în detenție.
- 73 Astfel, în timp ce, în speță, instanța de trimitere a dispus suspendarea termenului de 90 de zile, cu efect de la 14 iunie 2018, după cum reiese din cuprinsul punctului 13 din prezenta hotărâre, potrivit abordării Gerechtshof Amsterdam (Curtea de Apel din Amsterdam), această suspendare și-ar fi produs efectele la 17 mai 2018, întrucât această instanță ar considera că o astfel de suspendare a termenului trebuie să intervină din momentul în care Curtea este sesizată cu o cerere de decizie preliminară care se dovedește pertinentă pentru cauza principală.
- 74 În plus, trebuie să se arate că aceste abordări divergente se înscriu într-un context juridic marcat de o dispoziție națională incompatibilă cu Decizia-cadru 2002/584, în măsura în care, pe de o parte, aceasta poate conduce la punerea în libertate a unei persoane căutate în pofida unui risc de fugă care nu poate fi adus la un nivel acceptabil prin impunerea unor măsuri adecvate care să permită să se asigure că condițiile materiale necesare în vederea predării efective a acestei persoane rămân întrunite și, pe de altă parte, interpretările divergente ale acestei dispoziții naționale pe care le fac instanțele naționale pentru a asigura conformitatea acestora cu decizia-cadru menționată nu îndeplinesc în totalitate cerințele acesteia.
- 75 Rezultă că, într-o cauză precum cea în discuție în litigiul principal, persoane arestate în Țările de Jos în vederea predării lor, precum TC, se confruntă cu dispoziții de drept național, mai precis articolul 22 alineatul 4 din OLW, și de dreptul Uniunii, mai precis articolele 12 și 17 din Decizia-cadru 2002/584, incompatibile între ele, precum și cu o divergență în jurisprudența națională referitoare la această dispoziție de drept național pentru a i se da o interpretare conformă cu dreptul Uniunii.
- 76 În aceste condiții, trebuie să se constate că divergența care există între interpretarea reținută de instanța de trimitere și jurisprudența Gerechtshof Amsterdam (Curtea de Apel din Amsterdam) nu permite să se stabilească cu claritatea și previzibilitatea impuse de jurisprudența Curții, astfel cum a fost amintită la punctele 59 și 60 din prezenta hotărâre, durata menținerii în detenție, în Țările de Jos, a unei persoane căutate în cadrul unui mandat european de arestare emis împotriva sa.
- 77 Având în vedere ansamblul considerațiilor ce precedă, trebuie să se răspundă la întrebarea adresată că
- Decizia-cadru 2002/584 trebuie interpretată în sensul că se opune unei dispoziții naționale, precum cea în discuție în litigiul principal, care prevede o obligație generală și necondiționată de punere în libertate a unei persoane căutate și arestate în temeiul unui mandat european de arestare de îndată ce a expirat termenul de 90 de zile de la arestarea sa, atunci când există un risc major de fugă al acesteia, care nu poate fi adus la un nivel acceptabil prin impunerea unor măsuri adecvate, și că
 - articolul 6 din cartă trebuie interpretat în sensul că se opune unei jurisprudențe naționale care permite menținerea în detenție a persoanei căutate peste acest termen de 90 de zile, în temeiul unei interpretări a acestei dispoziții naționale potrivit căreia termenul respectiv este suspendat atunci când autoritatea judiciară de executare decide fie să sesizeze Curtea cu o cerere de decizie preliminară, fie să aștepte răspunsul la o cerere de decizie preliminară formulată de o altă autoritate judiciară de executare, fie să amâne decizia cu privire la predare pentru motivul că ar putea exista, în statul membru emitent, un risc real de condiții de detenție inumane sau degradante, în măsura în care această jurisprudență nu asigură conformitatea dispoziției naționale respective cu Decizia-cadru 2002/584 și prezintă divergențe care pot conduce la durate diferite de menținere în detenție.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 78 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera întâi) declară:

Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre trebuie interpretată în sensul că se opune unei dispoziții naționale, precum cea în discuție în litigiul principal, care prevede o obligație generală și necondiționată de punere în libertate a unei persoane căutate și arestate în temeiul unui mandat european de arestare de îndată ce a expirat termenul de 90 de zile de la arestarea sa, atunci când există un risc major de fugă al acesteia, care nu poate fi adus la un nivel acceptabil prin impunerea unor măsuri adecvate.

Articolul 6 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene trebuie interpretat în sensul că se opune unei jurisprudențe naționale care permite menținerea în detenție a persoanei căutate peste acest termen de 90 de zile, în temeiul unei interpretări a acestei dispoziții naționale potrivit căreia termenul respectiv este suspendat atunci când autoritatea judiciară de executare decide fie să sesizeze Curtea de Justiție a Uniunii Europene cu o cerere de decizie preliminară, fie să aștepte răspunsul la o cerere de decizie preliminară formulată de o altă autoritate judiciară de executare, fie să amâne decizia cu privire la predare pentru motivul că ar putea exista, în statul membru emitent, un risc real de condiții de detenție inumane sau degradante, în măsura în care această jurisprudență nu asigură conformitatea dispoziției naționale respective cu Decizia-cadru 2002/584 și prezintă divergențe care pot conduce la durate diferite de menținere în detenție.

Semnături